

faa faae en Ret til at kræve Modpartens personlige Møde, paa den Betingelse, at han selv gav personligt Møde, og at det i Forveien blev tilkjendegivet Modparten, at han havde at møde personligt, medens Forholdet nu er dette, at han i Regelen stoler paa, at Sagen vil komme frem under saadanne Forhold, hvor man ikke vil gjøre gjældende imod ham den Indsigelse, som er begrundet paa, at han ikke har givet personligt Møde. Den første Udvei er vistnok i og for sig heller ikke irrationel; men der kan ganske vist gjøres Indvendinger imod den af Hensyn til Modparten, fordi den medfører Udsættelse af Sagen, og især er det klart, at den vilde være i Modstrid med det Princip, som Lovforslaget's § 5 vil indføre, nemlig Forbud mod at udsætte Sagen, naar en af Parterne er uenig deri. Men at denne Forpligtelse til personligt Møde trænger til Forandring, er jeg overbevist om, og skulde der være Balg mellem at opgave en af de to Ting: at Sagførere tilstedes Afgang til Forligsmæglingen, eller at Forpligtelsen til personligt Møde hæves, vilde jeg ubetinget foretrække det Første, skjøndt jeg som sagt er enig i, at det er rigtigt at tilstede Sagførerne Afgang, og jeg skal blot komme tilbage til det for at gjøre den Bemærkning, at det rigtigt har forekommet mig noget paafaldende, at man i det andet Thing har indført en Undtagelse i saa Henseende for Politiretternes Bedkommende. Det Æneste, som kan siges til Forsvar derfor, og som ogsaa i det andet Thing er blevet sagt af den høitærede Justitsminister, er dette, at der her er Tale om saadanne smaa Sager, i hvilke Parterne jo, som bekendt, faae Veiledning af Dommeren, saaledes at Sagførere ikke behøves i disse Sager, og det derfor heller ikke er til synderlig Skade, at de udelukkes fra Forligsmæglingen. Men jeg tror nu ikke, at dette Argument slaar til, og de Argumenter, man iøvrigt har anført, navnlig i den Betænkning, der er fremkommen i det andet Thing, synes mig snarere at pege i ganske modsat Retning. Dette gjælder navnlig den Betragtning, at Forligsmægling i disse Sager ikke saaledes som i andre maa ske ved Sagens Begyndelse, men kan ske paa et hvilket som helst Trin af den; thi dette maatte netop føre til, at man i disse Sager skulde have Lov til at lade Sagførere møde. I andre Sager kan man sige, at Parten har dog kun den Ulempe at skulle møde ved Sagens Begyndelse, saa er han færdig og kan overlade det Øvrige til Sagføreren; men det er jo netop en seregen Besvær ved Politisager, at Dommeren senere kan forlange Parten ind til Mægling, efter at Sagføreren er traadt i Birkfomhed. — Det er naanlig disse Punkter, med Hensyn til hvilke jeg har villet udtale mig. Jeg er løselig kommen ind paa det, der omhandles i Lovforslaget's § 5, nemlig det ubetingede Forbud mod, at Forligskommissionen udsætter Sagen, naar nogen af Parterne gjør

Indsigelse derimod. Jeg erkjender jo fuldkommen den Nytte, som dette i mange Tilfælde kan gjøre, og jeg erkjender ogsaa, at naar det paa mange Steder forholder sig saaledes, som det i det andet Thing er blevet oplyst, nemlig, at det er en ren Skif og Brug, at naar een Part er mødt, kan den anden Part møde og uden videre sige: „Jeg begjærer Sagen udsat i 14 Dage“ og at saa Forligskommissionerne sans phrase udsætte den, — er det Tilfældet, saa erkjender jeg, at det er en stor Ustik, der ikke bør finde Sted; men et andet Spørgsmaal er det, om Regelen i den overordentlige Ubetingethed, hvori den er opstillet, er afgjort rigtig. Jeg har navnlig nogen Tvivl med Hensyn til de Tilfælde, hvor det stilles sig saaledes, at Forligskommissionerne ikke ere i Stand til ret at kunne fatte Forholdets Sammenhæng uden at faae en Dplysning, som ikke høves tilstede, og hvor de altsaa ikke med nogen Nytte kunne anstille en Mægling. Det vil navnlig gjælde i Sager, hvor et Ejsøn, et Kort eller et Rids over Lokaliteter og deslige behøves; men det vil ogsaa kunne tænkes ved andre Sager. Der vil det kunne stille sig meget hensigtsmæssigt, at Forligskommissionen har Myndighed til at kunne sige: Ja, kom med det og det, lad os se det, og vi vilde da paa Grundlag deraf prøve Forlig. Er der ikke en saadan Myndighed, saa vil man i flere Tilfælde kunne komme til at affikere Forlig, hvor det ellers kunde finde Sted. Jeg antager nu, at man vil sige, at i saadanne Sager vilde det være rettest, at Forligsmæglerne overhovedet erklærede, at de ikke kunde mægle Forlig og af den Grund undlade at give Klagen Henviisningspaategning, hvilket jo vilde føre til, at Sagen maatte begyndes forfra med en ny Forligssklage; men det vil ikke i alle Tilfælde være tilstedeligt, og i alt Fald neppe overalt ske. Derimod erkjender jeg, at hvad der iøvrigt er blevet fremhævet, at Parterne maatte have Ret til at føre Bevis for Forligsmæglerne, og at de paa Grund af Veirig og Sligt havde været forhindrede fra at møde, at dette ikke har meget at sige. — Der er flere andre Bestemmelser i Lovforslaget med Hensyn til hvilke der vist kunde være Anledning til at gjøre enkelte Bemærkninger; men da disse ikke egne sig for en første Behandling, skal jeg lade dem ligge. Jeg skal endnu ligesom det erede Medlem for Odense (Det. Hansen) tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til det Omste, der kom frem fra det erede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds, om at faae alle Bestemmelser om Forligsvæsenet samlede paa eet Sted. Det kunde ganske vist have sine Fordele dog mindre med Hensyn til denne Lovgivning end med Hensyn til de fleste andre Dele af Lovgivningen, thi Forligsvæsenet er jo i Birkfeligheden væsentligt ordnet paa Basis af en enkelt større Hovedforordning, som endnu i alle store Hovedtræk afgiver Grundlaget for denne Institutions Ordning, og hvortil der kun knytter sig